

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter vojna po pošti prejeman, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold., za četrta leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrta leta 3 gold. 30 kr. za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kraje. za mesec, 30 kr. za četrta leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrta leta 2 gold. 50 kr. po pošti prejeman za četrta leta 3 gold. — Za oznanila se plačuje od četrstopenne petit-vrste 6 kr. če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. Vsakokrat se plača štempelj za 30 kr.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovski cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“.

Opayništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

V Ljubljani, 7. maja.

Vtorek 6. maja zvečer je bila tukaj privatna konferenca zavoljo priprav za direktne volitve, pri kateri so se udeležili narodni kranjski deželni poslanci, odbor političnega društva „Slovenija“, centralni volilni odbor in zastopniki politično-katoliških društev. Z veseljem moremo objaviti, da se je dosegla popolna edinstvo glede skupnega postopanja pri direktnih volitvah.

Izvolil se je izvrševalni odbor 12 udov, kateri bode vodil volitveno agitacijo na Kranjskem in v katerem so zastopani vsi štiri gori omenjeni faktorji po treh udih.

Slovenski centralni volilni odbor, ki je po treh udih tudi v izvrševalnem odboru za Kranjsko zastopan, pa bode svoje glavno delovanje obračal še posebno na nekranjske slovenske volilne okraje, zlasti na Štajersko in Primorsko.

V izvrševalni odbor za Kranjsko so bili izvoljeni gg. dr. Bleiweis, dr. Costa, P. Grasselli, Jeran, Kljun, Murnik, Pakič, Perme, V. Petričič, Pirnat, dr. Poklukar in dr. Zarnik.

V centralni volilni odbor je od zboru rodoljubov dne 20. aprila bilo izbranih sedem ljubljanskih udov kot izvrševalni odbor, in 54 vnanjih udov. Predsednik centralnega volitnega odbora je gosp. dr. J. Vošnjak; ljubljanski odborniki so gg. dr. Karel Ahačič, advokat in veliki posestnik, P. Grasselli, hišni posestnik, Josip Jurčič, glavni urednik „Slov. Naroda“, dr. Alfons Moše, advokat, Vaso Petričič, trgovec, in dr. Val. Zarnik. Imen vnanjih odbornikov ne moremo navajati, ker

bi s takim objavljenjem dotičnim delo otežili ali celo nemogoče storili. Samo to povemo, da so za vnanje ude centralnega odbora izbrani najzanesljivejši rodoljubi in da je v vsakem sodnijskem okraji saj eden od centralnega volilnega odbora.

Položen je tedaj temeljni kamen uspešnemu delovanju za direktne volitve. Složno bomo delali vsi proti skupnemu sovražniku. Edinstvo in energija bode naša najizdatnejša pomočnika v hudi borbi proti vladnemu nasilju in chabrusovim nakanam.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. maja.

Delegacije se podvzujajo ministerstvom terjane svote v budgetu potrditi. Dovoljen je brez debate dispozičionsfond, dalje stroški za vojsko na suhem in na morji. — Ogerska delegacija je še sklenila resolucijo, v kateri zahteva, naj se državna pogodba s Skene-tovim društvom za opravo vojske raztrga. V naslednjih dneh bo delo delegacij končano.

Dalmatinski „Zemljak“, organ dalmatinskih železnocestnikov ali narodnih izdajcev Danila in tovarišev, je baje že izšel. Urednik mu je nekov Tončič, ki je dozda služil v tiskovnem oddelu srbskega ministerstva, zdaj pa se Danilu prodal.

Znani **rusinski** poslanec Lavrovski, deželni podmaršal v Galiciji, mož ki je vedno skušal Rusine s Poljaki sprijazniti, je 5. t. m. umrl.

Ziemialkovski na enkrat nij več priljubljen pri oficijoznih listih, kateri njegovo preteklost preiskujejo in ponatiskujejo njegove nekdanje govore. Zares se ti govori ne vjemajo z ministerijelnim programom. L. 1870, ko je Ziemialkovski v Lvovu kandidoval v deželni zbor, razvijal je ta-le program: Ga-

liška je prišla k Avstriji po priprostem ropanji, ker Poljska tačas niti nij v vojski bila z Avstrijo. Ko je bil ta del Poljske od Avstrije anektiran, imenovali so deželo Galicija, da bi vse sledi njenega nekdanjega spadanja k Poljski izbrisali. Nič manj pa smo do danes pri vseh naših prizadevanjih k postavljenju naše očetnjave vedno celo in nerazdrljivo Poljsko, ne pa samo en del pred očmi imeli. Ta misel je zastava naše svete vere na bodočnost in na nas je, ta panir tudi v prihodnje čist in neoskrunjen vzdržati. Prav mogočne besede za avstrijskega ministra.

Smolka je bil 4. maja sklical v Lvovu shod volilcev, da poroča o delavnosti gališke delegacije. Razvijal je svoje federalistično stališče in grajal, da delegacija nij solidarno postopala z ostalo opozicijo. Potem obžaluje posredovanje Magjarov proti Hohenwartu in za direktne volitve. Edini uspeh gališke politike je imenovanje gališkega ministra. Smolka začne potem dokazati nevarnost direktnih volitev za gališko, pa vladni komisar mu prestriže besedo in sklene zbor. Tedaj tudi na Gališkem se začneja Koller-jeva era. Vendar živimo v svobodni Avstriji, v „N. F. P.“ to lahko vsak dan beremo. K shodu je prišlo mnogo volilcev, kateri so Smolku navdušeni sprejeli in svojo popolno zaupanje izrekli staremu, vedno poštenemu zagovorniku poljskega naroda.

Vnanje države.

O gibanji **Rusov** v Kivi se sedaj mnogo ne poroča, brž ko ne zarad tega, ker so ruske čete sedaj na potu, da se združijo v eno armado, in potem z enim udarcem končajo kivansko oblast. Do sedaj nij bilo še slišati o velicih bojih, ka se Kivani, katerih hrabrost je na slabem glasu, še nijso pokazali. Najbrže bodo skušali le v malih tropah vznemirovati Ruse, da bi jih utrudili, in potem braniti glavno mesto, katero se pa ne bo v stanu ustavljati ruskim topovom. Ker se je vojska Rusov tako zgodaj vzdignila na pot, bode že pred veliko vročino, ki nastopi ondĩ meseca avgusta, vse pri kraji,

Listek.

Zakonska pridiga za gardinami.

Zakonska pridiga! Strašna beseda! Kateremu zakonskemu možu ne prihajajo pri tej besedi vsi njegovi pretečeni in prihodnji grehi v spomin? Kateri mož, če je prestopil dovoljeni čas milosti — pet minut čez sedem zvečer, — ne gleda bojazljivo na okna stroge vladarice, da-li še sveti? Kateri ne vtakne potem hišnega ključa rahlo, rahlo v ključavnico, leze počasi po stopnjicah, odpira tiho sobne duri, diha lahneje in zaduša celo šegete v nosu, da nikakor ne bi motil spanja svoje predrage in potem — kar ostane, nikakor nij molčanje.

Zakonska pridiga! Kako nedolžno in brezpomembno ta beseda doni! Pridiga začne z molitvijo, nadaljuje v več ali manj posrečenem pastoralnem stilu, zaziblje pobožnike v sladko spanje, iz katerega jih „amen!“

zopet predrami, in poslušalstvo odgovori ginjeno: „amen!“ A katera zakonska pridiga bi kedaj v sladko spanje zazibala in bi bila končana z „amen!“, ali celo z „Bog povrni!“ One so brezkončne, kakor večnost peklenskih kaznij, ne zmanjka jim tvarine, niti navoda. One začno z lahnim „adagio“ nekaterih zatrtih solz, nekakih pomenljivih izdihljajev in pohlevnih očitaj, preigrajo potem vse spreminjave o slabih, nesrečnih ženah in o brezsrčnih, grozovitnih možeh, o razdrti družbinski sreči, o vrnitvi v očetovsko hišo, o načrtih zakonske ločitve in o mislih utonenja, in se povzdignejo zadnjič do „furiosa“, pri katerem „gospod sveta“ pogumno v svojo sobo odide.

In kakšno zgovornost razvijajo ti rojeni govorniki! Katera žena bi bila kedaj v svoji pridigi obtičala? Pri njih se vse v prižnico spremeni, stol, počivalnica, dá, celo postelja! One ne potrebujejo nikakšnega pripravljanja in jim nij treba, se na pamet

učiti — „indignatio facit oratorem“ — nezdružljivo se razvija tok njihovega govora. Brez obotavljanja pričnejo najpredrzniji stavek in če ga tudi ne končajo, zavesti vendar ne izgube, k večjemu jim zmanjka sape. One ne računajo na nikakšno pohvalo, one vedo celo, da vse njihovo pridigovanje ničesa ne pomaga, in vendar so navdušene; — to dokazuje njihovo prirojeno zgovornost.

Mlada žena je sama v sobi. Prijetna toplota vlada po prostoru, zrak, kateri vsacemu takoj vabljivo nasproti veje. Miza je pogrtnena, večerja pripravljena za dva; mlada gospa sedi pri mizi in neka srečna zadovoljna radost se jej bere raz obraza. Denes je obletnica, ko je ona njega, ko je on njo prvokrat zagledal; o na tega dneva nij pozabila, ona hoče pozabljivca se svojim spominom osramotiti; njemu naj ljubša jed ga bode na mizi, s cveticami okinčeni, iznenadila; ona si hoče vse prizadeti, da svojemu možu eno posebno srečno uro pripravi,

in Rusi bodo edini gospodarji v srednji Aziji od Korazana pa do kitajskih zidov.

Francoski monarhisti permanentne komisije so baje nagovarjali Thiersa v sobotni seji, da naj odpusti zaradi „nevarnega stanja“ nekatere ministre, ki njim niso po volji, ter mesto njih pokliče druge, konservativne. Posebno na potu so jim naučeni minister Jules Simon, Remusat in minister denarstva Leon Soy. Javaljne se bo Thiers udal njihovi želji. Kar se tiče „nevarnega stanja“ katero mora na vsak način biti ondi, kjer konservativci ne vladajo, konstatuje „Rep. Française“ po izkazu francoske banke meseca aprila, daje denarno stanje boljši ko kedaj, ter zahteva, da naj vlada z ostrostjo postopa proti kričačem ki hočejo spodkopavati francoski kredit na tujem.

V **pruskih** listih je počil glas, da bode minister Roon že v jeseni odstopil, ter da pride na njegovo mesto znani general Manteuffel, hud konservativec, ki ima pa neki na starega Viljema velik upljiv. Ker je v jeseni konec pruske okupacije na Francoskem, pride Manteuffel zopet v Berlin, potem je novica jako verjetna. A nazadnje bo tudi stari Viljem prisiljen, opirati se nekoliko na mišljenje v Nemčiji.

Pruska gospodska zbornica je ostale oddelke postave in cerkveni oblasti sprejela nespremenjene. Sedaj pridejo zopet v zbornico poslancev, ki jih bo sprejela kar ob enem, da se tako konservativcem skazi nameravano zavlečenje te postave. Kako prazno je bilo, kar je pisala berlinska Prov. Corr. o novi „sveti zvezi“ se vidi iz tega, ker po najnovjših poročilih ruski car ne pride ob enem z nemškimi cesarjem na Dunaj k svetovni izložbi, nego pride sam pozneje.

Italijansko ministerstvo še ostane. Kralj je bil razen Pisanellija tudi predsednika poslaniške zbornice, Biancheria, naprosil, da sestavi novo ministerstvo a tudi ta je odrekel. Vsled tega kralj nij sprejel demisije sedanjega ministerstva. Predsednik Lanza je na to v seji 15. p. m. naznanil zbornici da še ostane. Načrt o zidanji pristanišča v Tarentu bode ministetstvo vzelo nazaj ter predložilo pozneje družega, ki bode prikladen denarnemž stanju države. Nekateri govorniki levice so grajali ravnanje ministerstva, a Lanza in Sella sta dokazala, da je bil odstop ministerstva opravičen in ustaven. Po nekaterih opazkah se je seja sklenila.

Angleški policijski prefekt v Londonu je svojo tožbo proti odboru Karlistov nazaj vzela, predno se je preiskava dobro začela, trde, da bi v danem slučaju samo vlada imela pravico tožiti, kar se pa nij zgodilo. Brezi dvombe pa je bil dobil migljaj „od zgoraj“. A sedaj so tudi španjski republikanci napravili v Londonu enak odbor, kateremu je pristopilo mnogo Romanov raznih narodstvij,

in vidi uže v duhu njegov obraz zasvetiti se — tudi možje so dakako slabostni ljudje: nekdanji „bog“ se je počlovečil. Ura bje sedem. Zdaj mora takoj priti. Še enkrat smukne skrbljivo v kuhinjo pogledat, če je vse v red, potem se vsede s svojim delom zadovoljna, zopet k mizi. Ona pogleda na uro, kazalec kaže uže deset minut čez sedem. V desetih minutah lahko mož iz pisarne pride. On mora vsak trenotek priti. Ona odloži svoje delo, da ga sprejme; zdaj posluša, jeli se njegov korak na stopnjicah ne čuje. Njega pa nij. Poslušanje, pazljivost, nepotrpežljivost jo razdraži. Hiti k oknu in pogleda doli po cesti. Ura bje že pol osmih. Kje je njen mož? Morda je kak list prejel, kak prijatelj, kakovo opravilo ga je zadržalo; njemu naj ljubša jed mu bode tem bolj dišala. Ona se smehlja o svoji neumni nemirnosti in se vsede zopet k mizi.

Ura bje tri četrt, bje zadnjič osem. Nevoljna skoči s sedeža. Dalje jej nij mo-

Španjcev, Portugalcev, Italijanov i. dr. Namen tega odbora je, napraviti republikansko legijo, katere poveljnik bo Menotti Garibaldi, ki je že v London prišel. Tako bo prišlo dvoumno vedenje angleške vlade ad absurdum.

Dopisi.

Iz Novega mesta 5. maja [Izv. dop.] Neposrednje volitve za prihodnji državni zbor tudi nas zdaj jako zanimajo. Vaša osnova dotičnega centralnega odbora za vse slovenske pokrajine je tudi nam Novomeščanom po godu. Tak bi našim nasprotnikom imponoval še ven iz slovenskih mej, ker po njem bi reprezentiral se naš nepremakljivi, politični program, težeč za Slovenijo zedinjeno, na katero so naši stari, novičarski samo-Kranjci žalibog že davno pozabili. V kratkem o tem kaj več.

Razen tega nam je zlasti na srci gradenje novomeškega „narodnega doma“. Zdaj delavci pridno izkopavajo temeljna tla, zidarska tvarina se brez presledka privaja. Toliko nevoščljiveje in zlobneje pa peščica tukajšnjih nemškutarjev pazi in črez zobe vleče naš, žedanje očitnejši napredek. A mi jim mirno puščamo tako veselje pa tiho žrtvujemo čas in novce, v svesti si, da „narodni dom“ mora biti postavljen. Le potem bode mogoče, da tukajšnja, narodna inteligencija v dostojne prostore čitalnične, posvečene vedam, umetnosti in zabavi, potegne meščanstvo, izmed katerega je zdaj nekaj zašlo jih med „Hopps-Brüderl-Kneipen-Ritter-Verein“ — iskat si kratkega časa. Ubogi reveži!

In kako tem Kneipen-Ritterjem raste greben, kar so nam brez primerne osrednega shajališča roke zvezane za delovanje! Kako so že prej insultirali narodnjake, bilo je sporočeno. Zdaj je neki surov kričač, katerega med soboj trpeti ima zopet nezavidljivo čast naše vojaštvo, kričal pri neki priložnosti javno na trgu, da bi toliko in toliko plačal tistemu, ki bi nekemu narodnjaku hotel okna pobiti. In res, dobil je tacega, njega vrednega paglavca. Še tisti večer je bil prišel pobit okna. Vidite tedaj sad nemškega kulturonošca in Kneipen-ritterja!

Sveta dolžnost je torej pravemu slovenskemu narodnjaku, da po svoji moči podpira tukajšnje narodno podvzetje da potem nekatere novomeške družine ne bodo rekale, da

goče mirno tu sedeti. Grdo je, da jo tako dolgo čakati pusti, v nebo upijoča krivica je. Jedila postanejo neokusna po dolgem stanju. Gotovo se zabava s kakšnim prijateljem, ona že pozna to! Celo njeno iznadenje je po vodi splavalo. Jezna sklene, sama večerjati in hiti k durim zapovedat, naj se jedila na mizo prineso. Pa tega vendar ne stori. Ne — tudi jesti se jej ne ljubi. Ona zdaj tudi jesti neče, hoče stradati — njemu kljubu. Saj še tudi utegne priti. Ali on vendar ne pride.

Počasi, neskončno počasi se pomiče urni kazalec naprej. Ona je v takšnem položaji, v katerem še nij odločeno, ali bi se jokala, ali ne. Ura bje pol devetih. Njena nevolja narasča. Začne si domišljevat, da na strani svojega moža nikakor srečno ne živi, da je prav za prav zelo nesrečna. Sklene, da mu ne pokaže prijaznega obraza, kadar pride; a — kakor da bi bil hudobnež to uganil — nij ga!

so tako rekoč prisiljene zabave iskati v družbi tacih okna-pobijajočih vitezov.

Kakor vam znano, je tudi med nami eden tako srečen bil, da je oni dan prejel „orden“ — za zasluge. Pa za kake? To vam utegne biti manj znano, ker tudi nam se godi taka. Sam okrajni glavar, kateremu je pripala častna naloga poklanjati tisti orden preosrečemu g. pl. Langer-u, bil je v tacih skrbah, kaj bi na slovesni dan povedal o kaki njegovi zaslugi, da je ves zelen in propaden prišel v mestno hišo. Tu je potem nekaj govoril o možitvi cesaričini, o volilni reformi in o dunajski razstavi — potem je po nekaj čudnih ovinkih prišel na fatalni red Langerjev, češ, za njegove zasluge naprem vojakom l. 1866, dalje za bučelorejo, za katero vsako leto toliko in toliko tisuč vtakne v svoj žep in za krompir, katerega je dajal stradajočim onega leta i. t. d.

Na ta odgovor je tisti „red“ slovesno vteknil presrečnemu v sukno in gospodje v frakih so se zavpivši „Hoch“ in celo „Slava!“ razšli z obrazi žarečimi od veselja.

Takoj za njimi pa je po mestu šel občen glas: „Za krompir!“

Samo en meščan bi bil rad še čisto na tanko poizvedel, zakaj je prav za prav vendar g. pl. Langer dobil red? In šel je popraševati v krčmo, kjer je „obredeni“ srečnež gostil svoje sočutne drugove „Zakaj! zakaj —?“ hotel je vedeti, pa pahnili so ga iz svojega posvečenega kroga čez vrata in to je bil prvi čin viteštva.

Iz Laškega trga na Štajerskem 6. maja. [Izv. dop.] Kakor je znano, obhajali so ustavoverci dan 28. aprila v Gradci banket, pri katerem so krstili novo skovano volilno reformo. — Graška „Tagespost“ je popisovala ta velikanski shod in med drugimi omenila, da so bili pri tem shodu vsi krogi zastopani. — Da to nij res, tega smo mi Slovenci popolnem prepričani — ter mi štajerski Slovenci posebno protestiramo proti temu vsilenju, — kajti noben okraj, nobena občina nij nobenega zastopnika k temu banketu poslala. — Iz trga Laško je k temu banketu romal načelnik okrajnega zastopa gospod A., in kakor smo poizvedeli, v imenu celega okraja Laško. — Da od kmetskih občin nij imel nobenega pooblastila za to romanje in ministriranje pri prusofilih, se tako razume, ker tukaj še enkrat vsi občani pro-

Ura bje devet, pol desetih, zadnjič deset. Dekla pride vprašat, jeli če iti po vino, dokler se glavna vrata ne zapro. Jezna deklo zapodi. Tega bi še manjkalo, svojemu možu za njegovo dolgo izostanje z vinom postrezati! To se ve.

Naglo jo prešine neka misel. Ona poskoči, hiti k durim, kjer navadno hišni ključ visi — ključa nij! Še ne more te groze verjeti, išče, povprašuje deklo, pa ključ se ne najde. Zdaj je vse jasno! Goljufanā je, izdana, prodana. Njen mož je imel že od pričetka namen, da ga ne bo domov. On je ključ skrivaj soboj vzela.

Izven sebe od velike bolesti se vrže na počivalnico. Močno ihti. Nobena žena na celi zemlji — severni in južni pol se ima vračuniti — ne more tako nesrečna biti, kakor je ona. Že davno je vedela, da so vsi možje hudobni in njen mož je najgorši od vseh. Hišni ključ skrivej soboj vzeti — to je nezašlišano. Ona hoče svoje reči pobrati,

testiramo proti temu postopanju gospoda okrajnega načelnika. Naj gre od hiše do hiše in videl bode, koliko priverjencev da bode dobil. Da pa njegovo romanje ne bi bilo zastoj, mu je bilo brž ko ne naloženo, da za to skrbi, da se tudi v trgu Laško kak vulgo-banket na čast volilne reforme osnuje. Kot verni priklimovalec prusofilov nemudoma je okrožnico poslal po trgu, v Celje, v Zidani most itd., ter povabil vse sinove prusaškega duha — da naj vsi v nedeljo 4. maja na večer v pivarno (bierhalle), v trgu Laško se snidejo, ter skupno banket obhajajo. Bodi si kakor že hoče, ali je sinove prusaškega duha vreme strašilo, ali so se jim novci smilili, — prišlo je samo kakih 15 skupaj, večidel, kakor je že znano pri takih priložnostih, — sami c. kr. uradniki — in druge nevpeljivne osebe. Kaj da se je pa pri tem banketu govorilo, to pač samo kvarte vedo povedati, — istina pač je, da nobeden besedice nij znil, — tudi se nij čul noben „hoch“ na volilno reformo. Zakaj da tako, bog sam vedi. — Potrtega srca in tužni so se zgubivali eden za drugim, — in tako se je končal ta velikanski banket, — od katerega imajo samo to prepričanje, — da so z njim velik fijsko napravili.

Iz Celja 6. maja. [Izv. dop.] Celjski slovenski dijaki so na prvega maja naredili izlet v Šmarje. Bilo jih je do 50, in tudi en g. profesor. Pevci, katere podučuje izvrsten muzik, so svojo nalogo dobro izvršili. Ko so se pripeljali v Šmarje, bili so prav lepo sprejeti od prijaznih gospodov, ki so jim naproti prišli. Po kosilu so se razlegale lepe pesmi. Ob treh popoldne je bil izlet na sv. Rok. Od tam gor je prav lep razgled. Pesmi, „Triglav“, „Lepa naša domovina“ in „plinar“ so se daleč po okolici razlegale. — Večer se je zbralo precej odličnih Tržanov. Med lepimi pesmami so se vsi prav srčno zabavali. Dijaki so vrlim, domoljubnim Šmarčanom pokazali, da so krepki sinovi matere Slave. Zabavali so se res prav srčno in po domače. — Nasproti so se pa vrli Šmarčani se svoje prijaznostjo, gostoljubnostjo in rodoljubnostjo tako skazali, da se jih bodo dijaki vedno z največjim veseljem in srčno hvaležnostjo spominjali.

k svojim staršem oditi in se nikdar več nazaj povrniti — nikdar — močno ihtenje jej ne da tega namena izvršiti. Razen tega je že takó pozno, ali drugi dan, tedaj bode odšla, ker s tem možem, ki je hišni ključ odnesel, ne more dalje živeti.

Kakó drugače, koliko lepši si je zakonsko življenje mislila, ko je še nevesta bila, ko je njeni ženin jej najsvetejše prisege svoje ljubezni šepetal, ko jej je obetal, da vedno pri njej ostane, da bode njena roka vedno v njegovi roki, njena glava vedno na njegovih zvestih prsih počivala. Oh — oh! da bi bil takrat le eno besedo o hišnem ključu znil! Niti en trenotek se nij mogel od nje oddaliti, stokrat je prišel nazaj; celo granjanja svojega starega pedantičnega šefa zaradi zanemarjanja svoje službe nij v poštev jemal, in zdaj, zdaj! Ona je strašno nesrečna. Že bije zunaj ura enajst. V sobi je mrzlo postalo, zebe jo, zavije se v šal, da se ogreje. Ona ne misli spat leči. Ne, bdeti hoče, do-

Domače stvari.

— („Strela“), nov slovenski humorističen list bode začel s 1. julijem t. l. v Ljubljani v „narodni tiskarni“ izhajati. Potrebni fond in druge duševne in materijalne garancije za njegov obstanek so že gotove.

— (V „narodni tiskarni“) v Ljubljani se Jesenkovega „zemljepisja“ za nižje gimnazije in realke tiska že 9. pola. Celo delo bo dokončano do konca junija. — Takoj potem se začne staviti „Preširnov album“, ki obeta biti jako velika in lepa slovenska knjiga.

— (Slovensko gledališče.) Zadnja benefica bode, kakor smo že nazuanili, v nedeljo 11. maja. Igrala se bode na korist igralca in pevca dramatičnega društva gosp. Kocelja prvokrat na slovenskem odru igra s petjem „Dimež, strah kranjske dežele“, v 5 podobah s predigro in končno igro. Gosp. Kocelj je v letošnji sèsoni toliko pripomogel k sijajnemu vspehu slovenskih predstav, da nij dvomiti, ka bode slovensko občinstvo njegovo marljivo in zaslužno delovanje s prav obilnim obiskom priznavalo, katerega tudi popolnem zaslučuje.

— (Iz ilirsko bistriškega okraja) se nam 6. maja piše med drugim: „Berem v denšnjem „Slov. Nar.“, da so tudi naši učitelji krivi, da narodno slabo napredujemo. Jaz se ne slagam v tem z dopisnikom. Naši učitelji že store kar morejo. A da je čitalnica res tako zanemarjena, temu so krivi največ neodvisni narodnjaki. Pri nas je narodna večina, in vendar nemškutarji „zvonec nosijo“, kakor se po staro-noviško pravi. Vse to je od županov odvisno. Pri volitvi teh naj bi se tedaj pazilo.

— (Winkler) bode — kakor se „N. Fr. Pr.“ od 6. maja iz Zadra piše — kmalu imenovan za dalmatinskega dvornega svetovalca pri ces. namestništvu v Zadru. To imenovanje so dalmatinski poslanci in ministarstvo uglavili.

— (V Mariborskem nemškem „agitationse comité“) za državne volitve beremo tudi ime g. Gutscherja, c. kr. gimnazijskega vodje. Lansko leto je isti Gutscher sam odobral, če ne tudi souzročil preganjanje dveh profesorjev, njegovih kolegov,

kler njega ne bo. Vedeti vendar hoče, kako dolgo izostane. Zadujič mora vendar priti — ali nij ga!

Počasni udarci naznanjajo dvanajsto uro. Zvonovi jo ponavljajo, eden za drugim, kakor da bi je ne bila že dovolj slišala. Zdaj je njena potrpežljivost pri kraji. Skoči po konci. Junaški sklep se je rodil v njej: ona hoče svojega moža iskati, ponj hoče iti. V naglici si obleče plašč, si zavije ruto krog glave. Že je prišla za kljuko — kar se jej vprašanje usili, kje ga hoče iskati, kje ga najti? Mesto je veliko in pivnic in gostilnic toliko! Čut svoje onemoglosti jo še bolj razkači. Naglo si iztrga ruto raz glave in jo vrže na tla, plašč poleg nje in sama sebe na počivalnico. Na novo jo solze polijejo, ona je prenesrečna. Njen mož je grozovitnež, on nema srea, on je nikdar ljubil nij! Stoprv zdaj ga pozna popolnem — on je grozovitnež, ker je hišni ključ soboj vzela. Ura bije eno. (Konec prih.)

ki sta bila dolžena, da sta se udeležila volilne agitacije. Kako se to sklada, da gre mariborski gimnazijalni direktor zdaj sam med volilne agitatorje?

— (Dva najdenca.) Piše nam ljubljanski naročnik: Denes 7. maja so našli v Črni vasi na ljubljanskem močvirju na podu neke hiše novo rojenega, še vsega nečednega otroka brez vse odeje, in v Velčah v borštu nekega dva meseca starega otroka v revni obleki. Oba otroka sta fantka in zdaj začasno v ljubljanski bolnišnici. Morebiti se najdejo dobri ljudje brez otrok, kateri prevzamejo zapuščena revčka. — Sploh bi pa bilo dobro, nesrečne noseče ali porodnice ne surovo zasmehovati ali celo preklinjati, kakor je še navada po deželi, da ne bodo zavolj sramote ali iz boječnosti svoje lastne otroke stran metale.

— (Zadnje „Novice“) so zopet polne gadjih navalov na nas. Vidimo se še! Tudi s Costo bomo še imeli „obrajtovanje“, kakor temu človeku gre.

Razne vesti.

* (Telegrami.) Ob dnevu odpiranja dunajske razstave se je na dunajski telegrafski postaji odposlalo 10.567 telegramov po svetu. Eden v Ameriko poslan telegram je imel 4555 besedij.

* (V Pelznu) na Češkem je predsednik tvgovinske komore Lederer — pobegnil in čez njegovo premoženje je narejen konkurz. Mož je bil voditelj ustavoverne stranke v pelzenskem mestu.

* (Dva mečena.) Dne 25. minolega meseca sta umrla v Pešti dva moža in sicer dr. Kajdači, nadfizik in K. Botlik člen mestnega zastopstva. Ko so testamente odprli, našli so, da sta oba testirala vsak 20.000 gold. ogerski akademiji in po več tisoč drugim literarnim in dobrodejnim zavodom.

* (Srbsko narodno gledališče) v Belgradu, ki pa je zares izvrstno in splendidno, naredilo je za 4000 dukatov deficita. Da se ta deficit pokrije, naredile so gospe v Belgradu odbor, ki bode novce zbiral. Knez Milan je dal temu ženskem odboru 200 dukatov.

* (Francosko dvorsko perilo), kolikor ga je spadalo k civilni listi Napoleona III., se je v poslednjem tednu meseca aprila v Salle de la Manege javno po dražbi prodajalo. Mislimo si množino nakladanega perila v tej dvorani, ako slišimo, da je dvorskega perila bilo 35.000 komadov, med temi 5.000 prtičev. Grad Fontainebleau je imel sam za se 1.000 parov prtičev, 1025 dvanaeset krožniških, 900 miznih prtičev, 300 prepasov. Posebno dragoceni so bili mizni prtiči iz enega kosa za 200 osov; složno predstavljal je tak prt kočnik 30 centimetrov visok in 50 centimetrov širok. Dvorskemu perilu privatno cesarjevo in cesaričino nij pristeto. Stroški za sraženje so znašali vsako leto 120.000 frankov.

* (V Kavkazu) je na samotni graščini živel udova ruskega generala s svojo lepo 17letno hčerko. Da si nebogata, imela je dosti snubačev, katerih pa jej nij bil nobeden po volji. Med temi, ki so „korbico“ dobili, bil je tudi neki mladi knez Adrinokov. Ves srdit obljudi, da se bode nad deklico maščeval. In to tudi res stori. Ko je deklica bila nekoč sama na sprehodu, da jo Adrinokov po svojih hlapcih zgrabiti in v gozd zapeljati, kjer on omedlelo deklico — zlorabi. Računil je, da bode sramežljivost dekličina stvar skrivala. A prevaril se je, kajti ko se je deklica iz nesvesti probudila in domu splazila, povedala je precej sebi načinjeno sramoto, in stvar je prišla pred sodnijo. Samopašni knez Adrinokov je bil obsojen v Sibirijo. — Ruski časopisi so prinesli sodnijsko razpravo o tej stvari, in bral

